

Andreu Martín

Xats

Estrella Polar

Andreu Martín

Xats

COLUMNA
JOVE

Estrella Polar
Collecció Columna Jove

© 2005, Andreu Martín
© 2009, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar
Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona

Disseny de la collecció: Columna Group, S.A.
© Foto de coberta: Jordi Play

La primera edició d'aquesta novel·la va ser publicada
per Columna l'any 2005.

Primera edició en aquest segell: juny del 2009

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Limpergraf, s.l.
Dipòsit Legal: B-21.299-2009
ISBN: 978-84-92671-58-8

Aquest llibre no podrà ser reproduït,
ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

La bronca de cada dia.

Ja s'hi estan acostumant. I potser els veïns també. Encara no han protestat però una nit d'aquestes s'animaran i començaran a colpejar amb el puny o amb una sabata la paret de separació dels pisos.

«Es pot saber què els passa? Que s'han tornat bojós?»

Haurien de cridar molt, però que molt, perquè els Fabregat els sentissin. Perquè en aquesta casa la cridèria cada cop és més embogida.

Com ha començat, avui? Quin ha estat el motiu?

Bé, el de sempre. L'Eva havia dit que anava a fer els deures amb l'ordinador i, després d'una hora d'estar tancada a l'estudi del pare, entra la mare i la troba navegant amb el messenger, amb cinc o sis converses obertes.

—Que no havies de fer deures? —ha cridat la Teresa, en un to una mica massa agut, una mica massa terroritzat.

—Ai, mama. Ja he acabat.

L'«Ai, mama» sobrava. I ella ho sap. El que apareix aquí, amb aquest to de «No m'emprenyis», ja hauria de servir d'advertència del que vindrà a continuació. Totes dues saben que, si continuen parlant, la cosa acabarà malament. I malgrat això, continuen parlant.

—Que no tenies un control, demà?

—Que ja he acabat, mama! Que no m'has sentit?

—Escolta, nena...

—És que ja t'ho he dit una vegada. Quantes vegades vols que t'ho digui?

—Els dos últims controls de mates també deies que te'ls havies preparat molt bé, i els vas suspendre!

—Ai, mama, para ja de ratllar-me, d'acord?

—I no havies de llegir aquell llibre del Teixidor per a la classe de literatura?

—Que no em ratllis més, mama, vols? —Això ja són crits desaforats, insolents, insultants—. Em vols deixar en pau? Vols parar de fer-me la murga?

Aleshores, intervé el pare:

—Ei, ei, ei, quina manera és aquesta de parlar a la mare? Què t'has pensat?

—Doncs digue-li que em deixi en pau! No em deixa viure!

—Fes el favor de demanar perdó a la mare!

Etcètera.

Això es pot prolongar tantes hores com calgui. Al final, si encara queden coses per fer a la casa, com

és ara parar taula i sopar, queda un marro de cares llargues i mirades hostils, presagi d'explosions imminents. Durant aquella estona, tensa i irrespirable, qualsevol comentari, o qualsevol gest o mirada o esbufec, pot revifar la flama de nou.

Que si has portat les notes, que si t'has rentat les mans, que si fes el favor de tallar el pa, que si no és moment de veure la tele, ara. Qualsevol cosa pot ressuscitar la insolència de la noia o la intemperància dels pares. I ja hi tornem a ser.

Si hi ha sort, la bronca pot ser que els agafi després de sopar, a última hora del dia, i l'epíleg només serà un cop de porta i el silenci espès dins de la cambra de l'Eva, i els sospirs d'impotència dels pares, els xiuxiuejos perplexos i culpables; allò típic del «Què hem fet malament».

De vegades, la mare plora i aleshores el pare s'enfurisma d'allò més. De vegades, en ple guirigall, al pare se li ha escapat la mà en forma de bufetada tova que no ha arribat a l'objectiu però que ha fet igual de mal.

De vegades, l'Eva esclata en un plor infantil i indigne, però cada cop aconsegueix empassar-se'l millor, emmascarant-lo darrere d'un posat agressiu, violent, desprietat. I, en tot cas, ara, quan plora és quan està sola a l'habitació, i ha après a fer-ho en silenci, perquè ningú la senti.

El que sempre li passa després d'aquestes discussions, però, és que no pot dormir. Quan es posa el

pijama i es fica al llit, l'assalta el pànic d'haver-se d'enfrontar a una llarguíssima nit de foscor plena de fantasmes.

Fins fa un parell de mesos, en cas d'insomni, encara podia cridar als pares amb veueta de nena: «Que no puc dormir!». I ells li deien: «Llegeix una mica», o «Compta ovelles», o «Pensa coses boniques».

Això, però, ara és impensable, és clar. I, curiosament, els motius que li vénen al cap per no cridar els pares i no demanar-los un got d'aigua o una mica de companyia, no tenen res a veure amb el disgust que acaben de viure, sinó amb l'Elisenda de l'escola, la líder de la colla de les Taurones, les que es vesteixen de coloraines i es pinten com pallassos, triomfadores del sexe.

Perquè avui, a l'institut, s'ha de triomfar en el món del sexe. Ja no es tracta de dur roba de marca, ni de treure bones notes, ni de ser simpàtica i parlar bé i arrossegar les masses. Ara, has de ser la més atractiva, muntar-t'ho amb algú als lavabos, ser sexi. Ser escandalosa fa la líder. I l'Elisenda és la més sexi i escandalosa de l'IES, d'això en pots estar segur. Diu que s'ho va fer amb un de primer d'ESO en el lavabo dels nois i ella presumeix d'haver deixat ben contents tres nois alhora, allà, al poble de la costa on estiujeja. I amb la seva manera de vestir convenç tothom que aquests rumors són veritat i aconseguix que als homes els caiguin els ulls per

terra. Quan va veure que l'Ernest anava per l'Eva, li va prendre, se'l va lligar i se'l va morrejar al corredor de l'institut, davant de tothom, per demostrar de què era capaç.

És per això, com a reacció davant d'aquesta colla de Taurones, que l'Eva Fabregat és l'única noia de l'institut que no es maquilla gens, va sempre escabellada, vesteix de negre, amb aquests jerseis llargs i balders que li oculten les formes, i calça unes vambes que semblen robades a algun captaire.

L'Eva no vol ni pensar què passaria si l'Elisenda s'assabentés de les pors nocturnes que passa en silenci, tancant els ulls molt fort i pregant perquè les hores fosques passin tan de pressa com sigui possible.

Tammateix, la son sempre arriba, al final. Semblava impossible i, tot d'una, l'Eva es perd en el laberint de les tenebres, d'on sortirà, d'aquí a sis o set hores, de sorpresa, parpellejant encegada per la llum del sol.

Aleshores, quan ja sembla que s'ha adormit, al cap d'una bona estona, els senyors Fabregat, el Tomàs i la Teresa, es mobilitzen a poc a poc, molt a poc a poc.

Furtivament, com si fos la Nit de Reis d'encara no fa dos anys. Contenint la respiració, procurant no arrossegar les sabatilles, van cap a l'estudi del Tomàs i s'hi tanquen.

I el Tomàs Fabregat connecta l'ordinador.

—Ai —fa la Teresa, ansiosa—. Això tampoc em sembla bé, veus? No deixa de ser una mena de violació de correspondència.

—Però què dius, ara? —s'impacienta el pare, nerviós i culpable—. En aquesta correspondència privada, hi ha un perill per a la nostra filla, Teresa. —Pronuncia la paraula *perill* amb un èmfasi una mica fanàtic—. Perill. Pot ser que aquest malparit Supermask sigui un pederasta.

—Ja, ja, ja ho sé.

—I doncs, què hem de fer?

—El que hauríem de fer és prohibir-li que xateges —allega la mare, sense dissimular el desfici.

—Ja ho hem intentat mil vegades. I què. Què n'hem tret?

—Això és com si la veiéssim fent equilibris sobre la corda fluixa, en un penya-segat, i no li diguéssim res. Que se la foti. Així n'aprendrà.

—Ha d'aprendre dels seus propis errors.

—I, quan n'hagi après, ja no hi serem a temps.

—Som aquí, vigilant, precisament perquè no prengui mal —s'excusa el Tomàs Fabregat mentre acciona els botons del ratolí, atent a la pantalla.

—Saps què em sembla? Que l'estàs fent servir d'esquer. Que se la mengin, i així podrem agafar el peix.

—L'única manera d'atrapar un pederasta és amb les mans a la pasta —diu ell, sense voler, concentrat en les operacions informàtiques.

—Ho veus? —salta ella.

—No he volgut dir això.

—I què és la pasta? La nena?

—No he volgut dir això.

Han arribat a l'objectiu. A la pantalla de l'ordinador s'obre l'última conversa que l'Eva ha mantingut una estona abans. Els pares callen i es posen les ulleres de llegir, i se submergeixen en les intimitats de la filla amb expressions gairebé litúrgiques. L'ai al cor.

Aquí tenim el ja conegut Jazzsinger, que li escriu poemes. Normalment, comencen amb inspiració lírica («Ets l'ànima del món, l'alè, la seva respiració, el que fa que creixin plantes, el que mou les ones del mar...»), però sempre acaba rimant *crits* amb *pits* i força la paraula *rucs* per poder parlar de *sucs*.

—Aquest és un marrà —comenta la Teresa.

El que els amoïna, però, és el Supermask. I aquí el tenen. Connectat a les 17:49. La nena no ha dedicat ni cinc minuts a fer els deures abans de posar-se amb el maleït msn.

Diu la Cap: Ola.

Diu Supermask: K fas

Diu la Cap: Ftl.

Diu Supermask: Km estàs.

Diu la Cap: Stic farta. No u suportó +. Em suïcidare

Diu Supermask: No u diguis mai això

Diu la Cap: S Em matare

Diu Supermask: M'agradaria acaronar-te. Una carícia de la meua mà et tornaria la pau.

Diu la Cap: Vine. Acariciam. Et vll veure

Diu Supermask: No pot ser.

Diu la Cap: Vull que macaricis

Diu Supermask: No pot ser

Diu la Cap: No mestimes

Diu Supermask: Sí que t'estimo. T'estimo més que a ningú del món. T'idolatro. No puc deixar de pensar en tu.

Diu Supermask: M'agradaria k els meus pensaments volessin fins a tu i servissin per calmar-te.

Diu Supermask: Digue'm k t'agrada el k et dic.

Diu la Cap: S k magrada Vll k mu diguis de veu

Diu Supermask: No pot ser

Diu la Cap: 737525829

Diu Supermask: K es això?;

Diu la Cap: El num del meu mobil Px m trukis

Diu la Cap: Vll sentir la teua veu

Diu Supermask: No No pot ser

Diu la Cap: Trucam

Diu Supermask: No et truca

Diu la Cap: No mestimes

Diu Supermask: S k tem Digue'm que el k te dit ta calmat

Diu Supermask: Digue'm que no tornaras a dir mai mes que et suicidaras

Diu la Cap: Val

Diu El Supermask: No no digue-ho

Diu la Cap: No em suïcidare no tinguis por
Diu El Supermask: Px no et masturbes, ara, i et
trobaras molt millor;?

Un abisme s'ha obert sota els peus dels senyors
Fabregat. Una mà invisible els colla la gola i no els
permet respirar. Llàgrimes als ulls, mocs al nas i
aquella ganyota de dolor a les commissures dels llavis.

No és que la nena no estigui a gust amb nosal-
tres, no és que no ens entenguem, no és que discu-
tim massa sovint.

És que es vol morir.

L'Eva prefereix morir abans que continuar vivint
amb ells.